

Peret

Fa temps, hi hagué a Castalla un home que li deien Peret. Es va casar amb Carmeta, una dona ben guapa del seu poble. Diners en tenien pocs, però com ell era molt faener, prompte va anar millorant de fortuna i va comprar algunes terres. Ara, quan van conèixer un tal Jeroni, que era ric de bo de bo, va ser quan van augmentar de veritat les seues riqueses.

Enric Valor (Castalla, 1911 - València, 2000), gramàtic, lexicòleg, rondallista i novel·lista, especialment reconegut per les Rondalles Valencianes, històries de la tradició oral valenciana que ell va posar per escrit amb una riquesa de llenguatge i una qualitat narrativa incomparables. És investit doctor honoris causa per les universitats de València, de les Illes Balears, Politècnica de València, de Castelló i d'Alacant.

Jordi Raül Verdú (Alcoi, 1960) és mestre, contacontes i animador lector. Ha publicat dues-centes rondalles i és autor d'una norantena de llibres de literatura infantil. Té el premi CAM Medi Ambient (2010), el Premi Bernat Capó de Difusió de la Cultura Popular (2017) i el Premi 9 d'Octubre (2019).

Isabel Corbalán (Alacant, 1998) és una estudiant de 3r del Grau d'Il·lustració Aplicada en l'EASD d'Alcoi, coneguda en xarxes socials com "Edgelmarty". Entre les seues metes té ser una il·lustradora i escriptora reconeguda. En el seu vocabulari no estan les paraules "no puc", ja que veu oportunitats en les dificultats.

Darrers títols publicats:

16. <i>Les animetes / Llegenda del palleteer</i>	24. <i>El xiquet que va nàixer de peus</i>
17. <i>Les velletes de la Penya Roja</i>	25. <i>Els guants de la felicitat</i>
18. <i>El patge Saguntí</i>	26. <i>El Castell del Sol</i>
19. <i>L'amor de les tres taronges</i>	27. <i>Home roig, gos pelut i pedra redona</i>
20. <i>El pollastre de festes</i>	28. <i>Els tres plets de Pasqua Granada</i>
21. <i>El darrer consell</i>	29. <i>Abella</i>
22. <i>La mestra i el manyà</i>	30. <i>Joan-Antoni i els torpalls</i>
23. <i>El castell d'Entorn i no Entorn</i>	31. <i>Don Joan de la Panarra</i>

Peret

Peret

(Arreplegada a Castalla)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions d'Isabel Corbalán

1a edició: abril de 2023

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2023, Enric Valor
© 2023, Jordi Raül Verdú
© 2023, Il·lustracions d'Isabel Corbalán
© 2023 Edicions del Bullent
C/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Maria Guasp
Imprès a Print Cube

ISBN: 978-84-9904-272-5
Dipòsit legal: V-968-2023

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Fa temps, hi hagué a Castalla un home que li deien Peret. Es va casar amb Carmeta, una dona ben guapa del seu poble. De diners en tenien pocs, però com ell era molt faener, prompte va anar millorant de fortuna i va comprar algunes terres. Ara, quan van conèixer un tal Jeroni, que era ric de bo de bo, va ser quan van augmentar de veritat les seues riqueses.

Jeroni era casat amb Maria, una cosina prima de Carmeta. El fet que les dones foren parentes va fer que els marits es feren amics.

Sempre que els dos homes eixien junts es disputaven alguna cosa, competien, i era sempre Peret qui, amb la seua astúcia, guanyava l'aposta i s'embutxacava, sense miraments, els bons diners jugats.

Passat un temps, Maria, farta ja de les malifetes que els feia el marit de la cosina, va anar a veure Carmeta per aclarir-ho tot.

—Són coses d'homes i jo no m'hi vull ficar —li va comentar Carmeta, que era tan deseixida com Peret.

Maria trobà clarament que la cosina estava tan interessada com l'home a fer-se amb els diners de Jeroni, i li va dir al seu marit:

–T'enganyen. Se'n prenen. Et robaran.

Però com Jeroni s'estimava tant el seu amic, perquè quan estava amb ell se li'n passaven tots els mals pensaments, no hi havia res a fer. Li queia la bava de sentir-lo tan xocat i alegre, d'oïr-lo contar passades i casos interessants.

El Peret apreciava el Jeroni, però li feien massa goig els diners i és cert que se'n va prendre, massa i tot.

Un dia, al pujar al porxe, on deixava l'herba seca, va descobrir que hi havia, en una conillera, dos conillets exactament iguals i molt boniquets. En va abaixar un a la seua muller i li va dir:

–Veus quin conillet?

–És fi de veritat.

–N'hi ha dos iguals, i pense traure a Jeroni cinc-centes lliures.

